

Mẹ sẽ tìm lại nó cho con...

(truyenngan.com.vn) 5 năm trời chẳng xóa đi được tình yêu của anh, cũng như tình yêu của cô. Nhưng cô đã nói không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Anh chẳng biết phải đối mặt với cô thế nào. Liệu Phương có chịu gặp anh không? Hay cô sẽ chỉ im lặng, hay sẽ cho anh thêm một cái tát nữa? Có thể Phương vẫn yêu anh, nhưng cô có chịu tha thứ cho anh không, cô có muốn quay trở lại với anh không? Điều ấy anh sẽ chẳng thể nào biết được.

Quân trở mình thao thức. Đã 4 giờ sáng.

Xung quanh vẫn là những tiếng xình xịch vang lên không ngớt. Con tàu lao đi trong bóng đêm, bỏ lại phía sau những ruộng đồng, nhà cửa, nhưng chẳng thể bỏ lại những suy tư của người con đất bắc. Cuối cùng anh cũng trở về.

Lại nhớ ngày Quân ra đi. Trong khoang tàu chật hẹp cố hít lấy hơi thở của màn đêm, anh ngồi đăm đăm nhìn ra cửa sổ, nơi vầng trăng đang lặn lẽ len thứ ánh sáng ảm đạm lên khuôn mặt những con người xa xứ, lòng đầy ắp những buồn bã lo âu. Anh bỏ lại phía sau quê hương cùng tuổi thơ không mấy tươi đẹp, bỏ lại cuộc sống vất vả nơi thành phố, và bỏ lại Phương.

Mới đó mà đã 5 năm...

Mặc dù giờ Quân đã là chủ một công ty nhỏ, có thể đi máy bay mất vài tiếng, nhưng anh vẫn muốn trở lại cảm giác của ngày ra đi, cảm nhận quãng thời gian dài thao thức, khi những khắc khoải nhớ thương tuôn trào. Phải là như vậy, nó mới là một chuyến trở về thực sự. Cuộc sống hiện đại, đôi khi nhanh quá, thuận tiện quá, làm người ta quên đi khởi đầu của mình, quên mất mình đã từng là ai.

Quân khẽ rùng mình. Làn gió mới thoảng qua cửa sổ mở hé đem lại cho anh chút không khí đồng quê. Cảnh lại thay đổi, núi đồi, cây cối. Anh khẽ nhắm mắt, những thứ đã qua, những thứ đã chôn giấu sâu trong tâm trí giờ đây chạy qua trước mắt anh như một thước phim quay chậm...

“Nếu cậu yêu con gái tôi, thì hãy từ bỏ nó đi. Đến với cậu, nó sẽ chẳng có tương lai. Ở đây cậu không có gia đình, nên cậu có thể chuyển vào nam mà

sống. Vào trong đó, con gái tôi có thể quên cậu nhanh hơn. Tôi đã sắp xếp với một người bạn của tôi trong đó cho cậu một công việc. Còn đây là lộ phí và số tiền ban đầu để cậu bắt đầu cuộc sống mới.”

“...”

“Mong cậu hiểu cho tôi, tôi không muốn con gái tôi phải chịu khổ cực. Với lại, đất Hà Nội này khó làm ăn, vào nam sẽ là một cơ hội tốt cho những người như cậu... Chào cậu.”

...

BỐP!

Quân đứng sững lại, tay trái buông tay cô bạn ra rồi sờ lên má. Phương mới vừa quay gót bước đi sau khi tát anh một cái.

Cái tát không đau, nhưng anh lại thấy rất đau.

Ngày hôm đó là ngày anh cảm thấy lòng mình đau nhất, cảm giác mất đi một người thân yêu giống như khi anh mất đi ông nội một năm trước. Cảm giác khi anh chỉ còn có một mình...

...

Quân mở mắt, bất giác đưa tay sờ lên má.

Bên ngoài cửa sổ, có thứ ánh sáng le lói báo hiệu vầng dương đã thức giấc.

Quân bước dọc khu phố rợp bóng cây, tìm tới số nhà 103. Thoáng ngập ngừng, rồi anh bấm chuông.

Từ bên trong nhà, một bóng người đàn bà bước ra.

“...Cậu,... cậu là...”

“Cháu là Quân”

Người đàn bà nhìn Quân từ đầu đến chân, hơi ngỡ ngàng. Quả thực, người

đứng trước mặt mẹ Phương giờ đã khác hẳn với cậu thanh niên 5 năm trước. Chẳng chạc hơn, sang trọng hơn, lại toát lên một vẻ điềm tĩnh kỳ lạ.

Bà Quyên đứng tránh sang một bên cho Quân bước vào và đóng cửa lại. Bên ngoài, một bóng người cũng bắt đầu bước ra khỏi bóng râm của cây cổ thụ.

...

“VẬY, CẬU ĐẾN ĐÂY CÓ VIỆC GÌ?”

“Cháu có việc phải ra Hà Nội, tiện thể muốn ghé qua hỏi thăm sức khỏe bác và Phương.”

“Cám ơn cậu, nhưng tôi với cái Phương vẫn khỏe.”

Quân lặng người, giọng nói lạnh lùng vẫn y như trong căn phòng trọ nhỏ của anh 5 năm trước. Một thoáng im lặng, rồi Quân rút từ trong túi ra một cái gói.

“Cháu muốn đến trả lại bác cái này.”. Quân đặt cái gói lên bàn và đẩy về phía bà Quyên.

“Đây là số tiền bác đã đưa cho cháu để cháu bắt đầu cuộc sống. Số tiền này quả thực rất có ý nghĩa với cháu. Nó đã giúp cháu rất nhiều, giờ cháu đã mở được một công ty nhỏ. Cháu cũng đã tính cả tiền lãi trong 5 năm. Cả vốn lẫn lãi bây giờ cháu xin trả lại bác.”

“Cậu không cần phải làm thế này. Không phải tôi đã nói cậu đừng bao giờ trở lại đây nữa hay sao? Nhỡ cái Phương nó thấy cậu, thì làm thế nào?”

“Cháu nghĩ 5 năm là đủ để Phương quên đi cháu. Dù vậy, bây giờ cháu cũng sẽ đi ngay, bác đừng lo.”

Quân vừa đứng lên thì bỗng có tiếng động bên ngoài, sau đó là tiếng chân người chạy ra khỏi cửa. Anh vội vã chạy ra ngoài đuổi theo bóng người đó, còn bà Quyên cũng vừa đứng dậy giờ ngồi bệt xuống ghế, vẻ mặt thất thần.

Quân đã đuổi kịp người đang chạy, anh nắm lấy tay người ấy giật lại. Đó không ai khác chính là Phương.

BỐP!

Cái tát làm Quân buông tay Phương ra. Hai người giờ đã đứng đối diện nhau. Sau 5 năm xa cách, đây là lần đầu tiên Quân nhìn thấy lại Phương, nhưng chào đón anh lại là một cái tát.

“Vậy ra,... tất cả chỉ vì tiền, đúng không?”

“Không phải đâu...”

“Anh có biết hồi đó tôi cảm thấy thế nào không? Có biết tôi đau khổ thế nào không? Sau 4 năm yêu nhau, vậy mà anh có quan tâm đến suy nghĩ của tôi không? Tôi đã đi tìm anh khắp nơi, anh biến mất không một dấu tích, không một lời giải thích. Vậy là mẹ tôi đã dùng tiền để mua chuộc anh, và anh,... tình yêu, tình yêu của anh với tôi chỉ rẻ rúng vậy thôi ư? Hồi đó, tôi đã nghĩ anh là một người khác chứ? Hay anh sẽ lại nói anh làm vậy vì muốn cho tôi tương lai tốt hơn? Không phải suốt những năm tháng ấy, tôi đều nói, anh xuất thân thế nào, anh làm được bao nhiêu tiền, đều không quan trọng hay sao?”

“Anh...”

“Thôi, đừng nói nữa. Từ giờ trở đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Phương đã quay người bỏ đi. Còn Quân vẫn đứng lặng. Phương nói đúng, chẳng có gì có thể biện hộ cho hành động của anh khi ấy. Anh đã nghĩ làm vậy là yêu cô, là cao thượng. Ừ đúng, anh đã nghĩ nếu anh ra đi, với số tiền của mẹ Phương, cả anh và cô đều sẽ có một tương lai khác. Nhưng để đổi lấy tương lai ấy, không phải anh đã tự dẫn vật mình suốt 5 năm hay sao? Không phải hàng đêm, anh đều vật vã khi nhớ đến Phương, nhớ đến vẻ mặt cô khi cô nhìn thấy anh nắm tay người con gái khác hay sao? Cô đã đau khổ thế nào, anh không biết. Còn anh, anh cũng đau khổ đâu có kém gì, cô cũng có biết đâu?

Quân nhìn theo bóng dáng Phương biến mất nơi góc đường, con tim thắt lại. Anh đã không muốn gặp cô, không để cô phải thấy lại mình. Chuyển ra bắc này, anh chỉ muốn gặp lại mẹ Phương, để trả lại bà số tiền năm ấy, để từ nay về sau, anh có thể bớt được một món nợ trong lòng. Nhưng kết cục là lại gặp

Phương, lại để cô biết mọi chuyện. Anh bỗng thấy căm giận chính mình.

Một tuần sau, điện thoại của Quân bỗng đổ chuông. Một số lạ.

“Alo”

“Cậu Quân đúng không?”

“Dạ đúng, ai đó ạ?”

“Tôi là mẹ Phương đây, tôi muốn gặp cậu. Cậu có thể đến quán café X ở đường Y được không?”

“Dạ được. Cháu sẽ tới.”

Quân tắt điện thoại, không hiểu tại sao bà Quyên lại muốn nói chuyện với mình. Nhưng anh vẫn tới điểm hẹn. Bà Quyên đã ngồi đợi sẵn, với một dáng vẻ tiêu tụy khác hẳn những lần trước.

“Bác tìm cháu có chuyện gì thế ạ?”. Quân ngồi xuống trước mặt bà Quyên, cất tiếng hỏi trước.

“Về chuyện cái Phương. Sau khi biết chuyện tôi với cậu, nó đã rất giận tôi. Nó bỏ ra ngoài ở riêng mà không nói với tôi câu nào. Tôi có tìm gặp nó, nhưng nó chỉ im lặng lẩn tránh.”

“...”

“Đã 1 tuần rồi. Tôi biết nó sẽ không dễ gì tha thứ. Tôi cũng đã thử đủ mọi cách bắt chuyện với nó, nhưng nó chỉ im lặng. Thế nên tôi mới phải nhờ đến cậu.”

Quân không trả lời, một thoáng bối rối lướt qua khuôn mặt thanh tú bị sự tiêu tụy làm phai nhạt của bà Quyên.

“Tôi biết tôi không nên nhờ đến cậu, nhưng tôi thật sự hết cách rồi...”

“Nhưng cháu có thể làm gì?”

“Quay lại với nó. Đó là cách duy nhất để nó có thể tha thứ cho tôi.”

“Cháu không... cháu không thể!” Quân đã đứng dậy, nhìn xuống bà Quyên với ánh mắt lạnh lùng.

“5 năm trước, chính bác đã muốn cháu ra đi để cho cô ấy có một tương lai tốt hơn. Giờ đây bác lại muốn cháu cứ thế mà quay lại với cô ấy thôi sao? Việc này đã quá sức của cháu rồi!”

Quân nói gần như hét. Quán café bỗng dừng trở nên im lặng. Anh quay lưng lại và bước nhanh về phía cửa. Bà Quyên cũng đã đứng dậy.

“Tôi biết nó vẫn còn yêu cậu!”

Câu nói ấy làm Quân đứng sững lại.

“Làm sao bác biết được. Bác không thể.”

“Kể từ lúc cậu ra đi, nó như trở thành con người khác, lạnh lùng hơn, cứng rắn hơn. Tôi đã giới thiệu cho nó biết bao người. Nhưng tất cả những người ấy nó đều lắc đầu. Nó chỉ lao vào làm việc như một cái máy. Cậu nghĩ tôi không biết à? Nó đã chẳng bao giờ còn vui được nữa.”

“Vậy sao 5 năm trước bác lại không biết? Sao lúc đó bác còn muốn cháu ra đi?”

“Lúc ấy tôi đã không nghĩ nó yêu cậu đến vậy. Sau đó, tôi đã biết mình sai lầm, nhưng tôi vẫn cố tự an ủi mình rằng thời gian sẽ làm con bé nguôi ngoai đi. Nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Đến bây giờ, khi nó đã biết sự thật, tôi chẳng có cách nào khác là nhờ đến cậu.”

“...Quá muộn rồi. Cô ấy đã không còn muốn gặp cháu nữa.”

Bà Quyên giờ đã đứng trước mặt Quân, ánh mắt từng trải dò xét khuôn mặt chàng thanh niên đang cúi gằm.

“...Nhưng cậu cũng vẫn yêu nó, phải không?”

“...”

“Vậy thì hãy cố gắng nói chuyện với nó, vì tôi, vì người mẹ này, và cũng là vì cậu...”

“...”

“Cháu cần có thêm thời gian suy nghĩ”

“...Thôi... cũng được, dù sao cũng cảm ơn cậu.”

...

Quân bước ra khỏi quán café, lòng không khỏi bừa bộn những suy nghĩ.

Bà Quyên nói không sai, anh vẫn còn yêu Phương, mối tình đầu tiên và duy nhất của anh. Những năm tháng sống trong thành phố xa lạ không làm anh quên đi được cô. Nhưng khi nghe bà Quyên nói rằng Phương vẫn yêu anh, thì anh mới cảm thấy khổ tâm thật sự. 5 năm trời chẳng xóa đi được tình yêu của anh, cũng như tình yêu của cô. Nhưng cô đã nói không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Anh chẳng biết phải đối mặt với cô thế nào. Liệu Phương có chịu gặp anh không? Hay cô sẽ chỉ im lặng, hay sẽ cho anh thêm một cái tát nữa? Có thể Phương vẫn yêu anh, nhưng cô có chịu tha thứ cho anh không, cô có muốn quay trở lại với anh không? Điều ấy anh sẽ chẳng thể nào biết được.

Quân khẽ thở dài, hòa vào con đường tấp nập trong ánh hoàng hôn.

Phương vừa bước xuống xe đã thấy trên cổng nhà mình có cái gì đó. Là một bó hoa, hoa cẩm chướng.

Phương nhìn quanh, con đường vẫn vắng lặng. Cô cầm bó hoa rồi dắt xe vào nhà.

Chỉ có 2 người biết được sở thích này của cô. Đó là mẹ cô, và Quân. Quân tình cờ phát hiện ra điều này khi cô đi ngang qua một người bán hoa dạo. Đó là lần đầu tiên anh tặng hoa cô. Lúc ấy, anh đã bảo cô cứ đi để anh quay lại một lát. Khi anh bắt kịp cô, tay anh đã cầm một bó hoa được bọc bằng báo xung quanh. Cô cũng chẳng hỏi gì thêm. Hai người cứ đi bên nhau như vậy,

mãi tới khi thấy anh cứ loay hoay với cái gói bên cạnh, cô mới lên tiếng.

“Anh phải bóc cái giấy báo ra chứ”

“Ơ,... ừ”

Quân luống cuống lột cái vỏ báo, vo lại trong tay, giờ bó hoa trước mặt cô bằng tay còn lại. Như chợt nhận ra sự vô duyên khi một tay vẫn cầm cái giấy báo, anh lật đật chạy tới cái thùng rác ven đường vứt rồi mới trở lại, lại giờ bó hoa trước mặt cô.

“Anh không nói gì à?”

“Ơ,... tặng em.”

“Có vậy thôi à?”

“...thế còn gì nữa?”

“Vậy thôi, không có gì.”

Nói rồi cô cầm lấy bó hoa và bước đi, miệng hơi mỉm cười, còn anh vẫn đứng ngây ra đó, một lúc sau mới chạy theo...

...

Bó hoa anh tặng cô không có giấy gói, nó chỉ là 10 bông hoa được buộc lại với nhau thành bó bằng một chiếc nơ màu hồng. Nhưng hoa cẩm chướng là vậy, không cần giấy gói. Sự mộc mạc đôi khi tạo nên vẻ đẹp khó hiểu. Nghĩ đến đây tự nhiên cô bật cười. Quân lúc nào cũng vậy, cầm bó hoa rồi cũng chẳng biết cách tặng, cũng giống tình yêu của anh, luôn chan chứa nhưng lại chẳng biết cách thổ lộ...

Nhưng giờ cô đã chẳng còn tình yêu của anh nữa. Cô đã nói không muốn gặp lại anh, con người dễ dàng bỏ đi tình yêu của mình chỉ vì một lời nói, một chút tiền của mẹ cô.

Lại nhắc đến mẹ cô. Cả mẹ, cả Quân, hóa ra đã bắt tay nhau để lừa dối cô, coi cô như một con ngốc. Hai người cô yêu thương nhất, vậy đấy. Cô không biết

có thể gặp lại họ thế nào, tha thứ cho họ thế nào. Cô sợ phải đối mặt, nhất là Quân. Tình yêu càng nhiều, tổn thương càng lớn. Trong thâm tâm cô biết mình vẫn yêu anh, chính vì vậy, cô lại càng không thể tha thứ cho anh.

Phương tựa lưng vào ghế thờ dài, bó hoa vẫn nằm lặng lẽ trên bàn.

Quân đến tìm Phương mấy lần, nhưng đều không gặp được cô. Anh chờ trước cửa nhà cô từ sáng tới tối, nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Phương lúc ấy vẫn đứng ở trong nhà, nhìn bóng người bên ngoài qua khe cửa sổ hé mở. Cô phải xin nghỉ làm, ngồi ở nhà trong bóng tối. Cô chẳng muốn ra gặp anh. Biết nói gì đây? Im lặng? Cô sẽ cố im lặng được, nhưng trước mặt anh, cô chẳng biết mình có thể kìm nổi nước mắt hay không. Cô không tự tin vào khả năng ấy của mình.

5 năm qua cô vẫn cố tìm kiếm anh, bởi anh vẫn nợ cô một lời giải thích. Rằng tại sao anh lại để cô nhìn thấy anh đi bên người con gái khác, tại sao anh lại biến mất không một lời từ biệt. Nhưng giờ thì cô đã có câu trả lời. Anh chỉ muốn cô căm ghét anh, rồi anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô, như kế hoạch của anh và mẹ. Lúc này cô chẳng còn lý do gì để gặp anh nữa.

Nhưng vẫn có một cái gì đó không đồng ý trong lòng.

Một buổi chiều, Quân đi lang thang qua đài phun nước, nơi hồi xưa anh và Phương vẫn thường ngồi với nhau. Anh đã nói tiếng yêu đầu tiên ở nơi này.

Quân ngồi lặng lẽ nghe âm thanh của nước rơi tí tách. Hôm ấy, Phương đã dắt anh tới đây, rút từ trong túi ra 2 đồng xu nhỏ.

“Nghe nói khi người ta ném một đồng xu vào và ước thì điều ước ấy sẽ trở thành hiện thực đấy.”

Anh và cô cùng ném, một điều ước xuất hiện trong tâm trí anh khi anh nhìn sang người con gái bên cạnh. Anh khẽ nhắm mắt lại.

Phương cũng nhắm mắt, nhưng trước khi cô kịp mở mắt ra, thì một lời thì thầm vang lên bên tai cô.

“Anh yêu em”

Đó là lần đầu tiên anh nói yêu cô.

...

Quân cười nhẹ, rút từ trong túi ra một đồng xu nhỏ. Có lẽ điều ước từ đồng xu năm ấy đã không bao giờ trở thành sự thực.

Phía bên kia đài phun nước, có một người cũng rút từ trong túi ra một đồng xu nhỏ.

Quân ngược lên nhìn người đứng phía bên kia. Đó là Phương. Anh chạy tới, nhưng Phương đã vội quay lưng đi.

“Anh muốn nói chuyện với em”

“Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau cả”. Phương nói trong lúc giật tay mình ra khỏi bàn tay của anh.

“Anh chỉ muốn nói chuyện với em một lần, sau đó, anh sẽ không gặp lại em nữa”

“... Thôi được, anh muốn nói gì?” Phương nhượng bộ, quay mặt trở lại đối diện với Quân.

“Anh, anh chỉ muốn... Em có thể căm hận anh, nhưng đừng làm thế với mẹ em. Hồi ấy anh bỏ đi cũng chỉ là lỗi của anh, bác ấy không có lỗi gì cả. Mẹ em chỉ muốn điều tốt nhất cho em. Anh hiểu điều đó, nên anh đã chấp nhận ra đi. Anh không oán trách gì mẹ em, chỉ trách tương lai của anh lúc đó quá mơ hồ, anh đã sợ không thể lo cho em, không thể cho em một cuộc sống tốt. Mẹ em đã làm điều mà bác ấy nghĩ là tốt nhất cho em, anh cũng vậy. Chỉ là anh đã không nghĩ tới cảm giác của em, không nghĩ là em sẽ tổn thương đến thế. Giờ anh không dám xin em tha thứ, nhưng anh xin em đừng giận bác Quyên. Những ngày qua, bác ấy đã rất đau khổ. Anh đã trải qua cảm giác mất đi người thân yêu, anh chỉ muốn em đừng để tới khi quá muộn. Mẹ em rất thương em. Em có biết không?”

Phương ngoảnh mặt đi trong im lặng, cố giấu đi đôi mắt đã bắt đầu nhòe nước.

“...Anh nói hết chưa?”

“...Ừ, vậy thôi, hết rồi...”

“...Vậy... tạm biệt...”

“...mai anh sẽ đi, em sẽ không bao giờ phải gặp lại anh nữa đâu...”

Quân nói vội khi Phương đã quay đi. Một khoảnh khắc im lặng, chỉ còn tiếng nước chảy tí tách. Rồi Phương cũng đi mất.

Có tiếng lanh canh của một đồng xu nhỏ chạm đất...

Đây là lần thứ hai Phương uống rượu nhiều đến thế. Mai Quân đi rồi, cô sẽ chẳng thể gặp lại anh nữa. Đó không phải đúng như mong muốn của cô ư? Không nhìn thấy Quân, có thể cô sẽ bình tâm lại, sẽ lại sống cuộc sống của 5 năm qua, không có anh. Còn mẹ cô, cô sớm đã không còn giận bà nữa, nhưng trở về gặp mẹ, cô vẫn thấy nghi ngại. Một bức tường vô hình chẳng biết từ lúc nào đã ngăn cách cô và phần còn lại của thế giới. Cô bỗng cảm thấy cô đơn.

Đã là ly rượu thứ sáu. Cô chẳng còn biết gì nữa, mọi thứ trước mặt như trôi đi. Những giác quan còn tỉnh táo cho cô biết có một bàn tay ấm áp ôm lấy mình. Rồi cô thấy mình đang đứng, anh chạy tới ôm lấy cô, nhưng cô giãy giụa, thoát khỏi bàn tay anh. Rồi cô tát anh. Nhưng khi bàn tay cô vừa chạm vào má anh, thì anh bỗng biến thành một bùm sương khói.

Chỉ còn lại mình cô...

Quân lặng người ngắm nhìn Phương. Đã từ lâu rồi anh mới lại được nhìn cô gần đến thế. Anh lặng lẽ đi theo cô, thấy cô đến quán rượu, thấy cô uống rượu cho tới khi ngủ gục. Anh đã đưa cô về nhà. Một phần trái tim mới vừa sống trở lại đã vội tan nát. Anh đã chẳng biết cô vẫn còn đau đến thế. Cô vẫn còn yêu anh, vì vậy mà cô lại càng đau khổ. Xem ra, không để cô nhìn thấy

anh, cô mới có thể vui bớt.

Quân khẽ thở dài. Lặng lẽ cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô áp lên má. Anh chẳng thể làm gì được nữa. Chỉ mong cô sẽ hạnh phúc mà không có anh.

Quân bước ra ngoài bóng đêm dịu mát, khép lại cánh cửa phòng cô rồi lấy điện thoại ra bấm số...

Phương mở mắt, ánh sáng chói chang đã lọt vào căn phòng qua cửa sổ mở hé. Một khuôn mặt hiện rõ dần trong đôi mắt, đó là mẹ cô. Chẳng biết từ lúc nào khuôn mặt bà đã xuất hiện những nếp nhăn, trên mái tóc đã có những sợi tóc trắng nhỏ. Vậy là con gái đã lớn, còn mẹ thì lại đến với tuổi già...

Phương nằm đó nhìn hồi lâu, rồi vòng tay ôm lấy mẹ.

Bà Quyên cũng đã thức giấc, nhận thấy con gái đang ôm lấy mình, từ khoeo mắt bỗng ánh lên một giọt nước mới rơi.

...

Phương bước ra phòng khách, một bó hoa cẩm chướng được đặt nằm trên bàn.

Phương cầm bó hoa lên ngắm nghía, vẫn là 10 bông hoa được buộc bằng một cái nơ hồng. Cô khẽ mỉm cười. Bên dưới là một cái thiệp.

“Chúc em hạnh phúc”

Vậy là anh đã đi rồi...

Cô sẽ chẳng gặp lại anh nữa.

Bỗng nhiên cô cảm thấy trống trải. Căn phòng ngập nắng cùng bó hoa sớm cũng chẳng làm mất đi sự lạnh lẽo ảm đạm.

Một giọt nước mới vừa rơi xuống bông hoa rạn rỡ.

Anh lại bỏ đi mà không nói lời chào tạm biệt...

...

Bà Quyên từ nãy đứng nhìn con gái cầm bó hoa, chẳng biết từ lúc nào cũng thấy sống mũi cay cay. Đã từ rất lâu rồi bà mới thấy con gái cười. Nhưng nụ cười ấy bỗng vụt tắt rất nhanh. Bà rút từ trong túi ra một mẫu giấy nhỏ, tiến đến bên Phương, nhẹ nhàng nói:

“Mẹ đã hỏi được bạn mẹ địa chỉ và số điện thoại của nó đây. Nếu con muốn...”

Phương đứng lặng nhìn mẫu giấy nhỏ mẹ đưa, hai tay run run cầm lấy.

“...Mẹ xin lỗi... Mẹ đã làm con mất đi tình yêu một lần. Lần này,... mẹ sẽ tìm lại nó cho con...”

Phương không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm lấy bà Quyên. Đó là một khoảng im lặng thật dài.

“...Con cảm ơn mẹ!”

Phương bước xuống máy bay, gọi taxi đến địa chỉ được ghi trong mẫu giấy nhỏ.

Rồi cô lấy điện thoại, bấm số và hồi hộp chờ đợi...

Hôm ấy là một ngày chủ nhật đầy nắng...